U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **L. P.,** zastoupené JUDr. Bohumilem Měšťánkem, advokátem se sídlem V. P. Čkalova 26, 160 00 Praha 6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 14. 5. 2003, č. j. OAM-4686/CU-LE01-C10-2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 11. 2003, č. j. 14 Az 216/2003-13,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Bohumila Měšťánka **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 7. 7. 2003 napadla žalobkyně rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2003, jímž byla její žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Krajský soud žalobu odmítl usnesením ze dne 10. 11. 2003: žalobkyně totiž ani přes výzvu nedoplnila žalobní body, které její blanketní žaloba postrádala, a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek pokračovat.

Dne 5. 12. 2003 podala žalobkyně (stěžovatelka) proti tomuto rozsudku včasnou kasační stížnost. Identifikovala zde napadaný rozsudek a požádala též o ustanovení zástupce z řad advokátů. Zároveň požádala o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou. Co se samotných důvodů kasační stížnosti týče, stěžovatelka uvedla pouze tolik, že kasační stížnost podává z důvodů specifikovaných v § 103 odst. 1 písm. a) – d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud v Ústí nad Labem posoudil podle stěžovatelčina tvrzení její věc v rozporu s platným právním řádem, zejména se zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu; v rovině ještě obecnější stěžovatelka prohlásila, že shledává „vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu“.

Usnesením ze dne 8. 3. 2004 ustanovil krajský soud stěžovatelce zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Bohumila Měšťánka, advokáta se sídlem V. P. Čkalova, 160 00 Praha 6, a následně předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však spis vrátil s tím, že pouhý odkaz na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) – d) s. ř. s. nelze považovat za konkrétní kasační důvod a že stěžovatelku je třeba vyzvat k doplnění této chybějící náležitosti kasační stížnosti.

Krajský soud v Ústí nad Labem vyzval stěžovatelku ke konkretizaci kasačních důvodů usnesením ze dne 18. 3. 2005, doručeným stěžovatelčinu zástupci dne 31. 3. 2005. Přípisem ze dne 25. 4. 2005 zástupce soudu sdělil, že stěžovatelku požádal doporučeným dopisem ze dne 1. 4. 2005, aby jej kontaktovala, a aby se tak s ní mohl dohodnout na dalším postupu ve věci; stěžovatelka si však dopis nevyzvedla a zásilka se zástupci vrátila. Zástupce tak není schopen dostát výzvě soudu, neboť stěžovatelka s ním nekomunikuje, a požádal proto, aby byl zastoupení zproštěn.

Krajský soud poté opětovně předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti; Nejvyšší správní soud však o kasační stížnosti nemohl věcně jednat a odmítl ji.

Kasační stížnost musí obsahovat jednak obecné náležitosti podání (tj. údaj o tom, čeho se podání týká, kdo je činí, proti komu směřuje, co navrhuje apod.), jednak zvláštní náležitosti vypočtené v § 106 odst. 1 s. ř. s. Sem patří označení rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje, údaj o tom, kdy toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno, a o tom, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel rozhodnutí napadá. Opomene-li stěžovatel uvést některý z těchto údajů, nemusí to s sebou nést totožné následky: například přesné označení napadaného rozhodnutí a údaj o datu jeho doručení lze zjistit i ze soudního spisu. Tak tomu však není u důvodů kasační stížnosti, tzv. stížnostních bodů: jejich náležitá specifikace je pro věcné projednání kasační stížnosti a rozhodnutí o ní zcela nezbytná. Nejvyšší správní soud totiž v kasačním řízení nepřezkoumává napadené rozhodnutí krajského soudu ze všech možných úhlů pohledu, nýbrž pouze v mezích uplatněných důvodů kasační stížnosti, jimiž je vázán (výjimkou jsou některé vady soudního řízení a případná nicotnost rozhodnutí správního orgánu, k nimž Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti).

Důvody, pro něž lze podat kasační stížnost, jsou obsaženy v § 103 odst. 1 s. ř. s.; jsou to však pouze obecně vymezené množiny, které je v kasační stížnosti třeba upřesnit. Stěžovatelka uvedla, že uplatňuje „důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.“; takové konstatování však nepostačuje k tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl přezkoumat rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud (jehož úkolem v kasačním řízení je mj. odstraňovat vady kasační stížnosti) proto vyzval stěžovatelku prostřednictvím jejího zástupce k tomu, aby konkretizovala kasační důvody, pro něž se domáhá zrušení rozhodnutí krajského soudu, a poučil ji též o následcích, pokud výzvě nevyhoví. Zástupce informoval stěžovatelku o průběhu řízení doporučeným dopisem a vybízel ji k součinnosti, avšak stěžovatelka s ním nekomunikovala a žádnou formou nesdělila zástupci skutečnosti, které by mohly vést ke konkretizaci kasačních důvodů. Nedostatek kasační stížnosti, který tak bylo možno ve spolupráci se stěžovatelkou odstranit, se stal nedostatkem neodstranitelným. V jeho důsledku není možno v řízení o kasační stížnosti pokračovat, neboť stěžovatelka svým obecným konstatováním v kasační stížnosti nevymezila důvody, pro něž má rozhodnutí krajského soudu za nesprávné, a Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší tyto důvody za ni dovozovat; proto kasační stížnost odmítl (§ 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupci, který byl stěžovatelce ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal stěžovatelčinu zástupci v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 1000 Kč za jeden úkon právní služby a 75 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tak zástupci náleží 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu